

Arrest

**nr. 66 853 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 3 april 2011, diende op 4 april 2011 een asielaanvraag in. Er werd die dag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Bulgarije verbleef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Bulgaarse autoriteiten op 18 april 2011, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 2 mei 2011.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende op 16 mei 2011 bij de Raad een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing in.

1.5. Op 16 mei 2011 ging de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over tot de intrekking van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2011.

1.6. Bij arrest nummer 61 583 van 16 mei 2011 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien de bestreden beslissing reeds was ingetrokken, verworpen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 mei 2011 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [S. A.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Onbepaald
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e en van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 04/04/2011 asiel aan in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds asiel aanvroeg in Bulgarije op 27/03/2008. Na confrontatie met het vingerafdrukkenresultaat bevestigde de betrokkene dit. Hij verklaarde dat hij Bulgarije vrijwillig verliet en op 03/04/2011 in België aankwam. Op 18/04/2011 werd door onze diensten een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Bulgaarse instanties, die op 03/05/2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat zijn asielaanvraag in Bulgarije was afgewezen en dat België het Palestijnse volk beter helpt dan andere landen. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat de Bulgaarse instanties instemden met de terugname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. We wijzen erop dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Bulgarije neemt de asielaanvraag van België over. Bulgarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM).

Betrokkene verklaarde tijdens zijn interview bij DVZ eveneens gedurende anderhalf jaar naar Gaza te zijn teruggekeerd, dit tussen 08/2009 en 01/2011. Tijdens zijn interview bracht betrokkene hiervan echter geen concrete bewijzen aan. Nadien werden door betrokkene op 18/04/2011 faxkopies neergelegd waarmee hij wil aantonen dat hij in Gaza heeft verbleven. Met betrekking tot deze documenten dient echter te worden opgemerkt dat het hier faxkopies betreft en dat de authenticiteit hiervan niet kan worden nagegaan. Derhalve worden voorgelegde kopies niet in overweging genomen. Betrokkene kan bovendien met betrekking tot zijn verklaarde reis van Gaza naar België en van België naar Gaza niet het minste begin van bewijs neerleggen, hetgeen gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van een asielzoeker kan verwacht worden. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat betrokkene er niet in slaagt om zijn terugkeer naar Gaza aannemelijk te maken.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Bulgaarse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij gezond is. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Verzoeker stelde op 25 mei 2011 tegen voormelde beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

1.9. Bij arrest nummer 62 182 van 26 mei 2011 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van de in casu bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 16 van de verordening 343/2003/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van artikel 12 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht.

Ter onderbouwing van zijn stelling dat de materiële motiveringsplicht werd miskend stelt hij het volgende:

“[...]”

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIEF DOSSIER.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier - de beslissing wordt immers genomen "op basis van het administratief dossier".

[...] In dit opzicht verschilt de materiële motiveringsplicht van de formele motiveringsplicht, deze laatste impliceert immers louter dat de (belangrijkste) materiële juridische en feitelijke motieven in de tekst van een bestuurshandeling moeten geformaliseerd worden teneinde de bestuurde in staat te stellen de bestuurshandeling te begrijpen.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt immers als volgt:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Aangezien de verzoekende partij net de juridische motieven die de bestreden beslissing onderbouwen (de juridische arg[...]umentatie dat het i.c. geen enkel probleem vormt om toepassing te maken van een overname in het kader van het DUBLIN Verdrag) - en dus ipso facto aangeeft deze juridische motieven te begrijpen (L'existence précède l'essence - men kan nu éénmaal niet bekritisieren wat men pretendeert niet te begrijpen).

[...] In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt omdat geen enkele rekening werd gehouden met de juridische argumenten uit het administratief dossier die verband houden met de "objectieve asielsituatie" in Bulgarije zoals die weergegeven wordt in de talrijke (uitermate kritische) mensenrechtenverdragen over Cyprus.

De verwerende partij kan onmogelijk ontkennen dat de verzoekende partij een zeer uitgebreide documentatie aan het administratief toevoegde nopens de asielrechtelijke situatie in Bulgarije.

Deze mensenrechtenrapporten werden immers toegevoegd aan het administratief dossier van de verzoekende partij door het inleiden van het schorsingsverzoek in UDN d.d. 16 mei 2011.

Sinds 16 mei steekt uiteraard ook het UDN verzoekschrift van de verzoekende partij d.d. 16 mei 2011 waarin de verzoekende partij onmiskenbaar aanvoert in Bulgarije blootgesteld te worden aan behandelingen die strijden met artikel 3 EVRM.

Dientengevolge is de bewering in de thans bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen melding maakte van geen vrees te hebben ten overstaan van de Bulgaarse instanties en dat de verzoekende partij geen melding maakte van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Bulgarije die zouden

kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 EVRM, een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit niets, werkelijk uit niets, blijkt dat de verwerende partij rekening zou gehouden hebben met het uiteengezette door de verzoekende partij in haar verzoekschrift (inclusief bijlagen).

[...] Het staat de verwerende partij natuurlijk vrij een beslissing in te trekken maar dan dient zij de procedurele gevolgen hier dan ook van te dragen, met name dat het verzoekschrift dat aan de basis lag van de intrekking, integraal deel uitmaakt van het administratief dossier.

Uw Raad heeft er steeds terecht op gewezen dat het (ook) de verantwoordelijkheid is van de verzoekende partij om dergelijke mensenrechtenrapporten ter kennis te brengen van het bestuur zodat het bestuur hier rekening mee kan houden.

De enige mogelijke logische consequentie is dan ook dat de verwerende partij hier dan ook rekening mee moet houden en haar beslissing hier mee dient op te baseren.

Dit is in casu niet geb[e]urd: het is immers overduidelijk dat de verwerende partij deze mensenrechtenrapporten niet eens gelezen heeft.

[...] De thans bestreden beslissing strijdt dan ook op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht."

2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verzoeker verwijst thans naar zijn eerder ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, en naar de verschillende bijlagen waarnaar verwezen werd, o.a. verschillende rapporten met verwijzingen naar de asielprocedureproblemen in Bulgarije. De verwerende partij zou geen rekening hebben gehouden met deze rapporten.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat uit verzoeker[rs] oorspronkelijke verklaringen zeer duidelijk blijkt dat verzoeker nooit enige slechte behandeling kende in Bulgarije en verklaarde naar België te zijn gekomen omdat België de Palestijnse kwestie beter kent en het Palestijnse volk beter helpt dan andere landen. Verzoeker heeft op geen enkele wijze aangegeven dat hij Bulgarije zou hebben verlaten omdat de opvang er niet gewaarborgd werd of hij behandeld zou zijn geweest op een wijze die strijdig zou zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

Algemene rapporten en verslagen die één maand na de oorspronkelijk verklaringen worden toegevoegd aan een verzoekschrift, zonder deze te betrekken op verzoekers persoonlijke en concrete situatie, kunnen bezwaarlijk de oorspronkelijke verklaringen van verzoeker in een ander licht plaatsen.

(...) In de eerste hypothese, is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten, die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, niet voldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. (...) (RVV nr. 41 351 van 1 april 2010)

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier.

Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001)."

2.3. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat er geen aanleiding is om te stellen dat de overbrenging van verzoeker naar Bulgarije een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. Verweerder baseerde zich op het feit dat “*Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM)*” en dat Bulgarije asielaanvragen, net als België en de andere staten die gebonden zijn door de verordening 343/2003/EG, aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Verweerder wees er tevens op dat Bulgarije onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering, dat in geval van een eventuele verwijdering beroep kan worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en dat voorlopige maatregelen kunnen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedure-reglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (hierna: het EHRM). Verweerder benadrukte daarnaast dat verzoeker, toen hij gehoord werd, geen vrees uitte ten aanzien van de Bulgaarse instanties en geen melding maakte van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker op 16 mei 2011 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instelde die gericht was tegen een eerste beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die vervolgens door verweerder ingetrokken werd, en dat hij hierbij aangaf te vrezen dat hij in Bulgarije zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Verzoeker onderbouwde zijn standpunt door te verwijzen naar een uitspraak van het Verwaltungsgericht Magdenburg, naar een internetartikel en een verslag van het UNHCR en naar een rapport van the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment. In deze documenten – waarvan verweerder kennis kreeg ingevolge het ingestelde beroep – wordt melding gemaakt van ernstige tekortkomingen in de organisatie van de asielprocedure in Bulgarije, wordt gesteld dat er een risico op miskennis van het non-refoulementbeginsel bestaat, wordt geuid dat de opvang van asielzoekers in Bulgarije niet op punt staat en daarom wordt geopteerd voor een detentie van asielzoekers en wordt uiteengezet dat de manier waarop de vrijheidsberoving van asielzoekers in Bulgarije georganiseerd is “*could easily be considered as amounting to inhuman treatment*” (vrije vertaling: kan zonder meer beschouwd worden als overeenkomend met een onmenselijke behandeling). Gelet op deze stukken is het kennelijk onredelijk om louter te verwijzen naar het feit dat Bulgarije een aantal verdragen ondertekende en onafhankelijke beroepsinstanties kent om te besluiten dat er geen risico bestaat dat een asielzoeker in dat land niet zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt tevens op dat uit de hem voorgelegde stukken niet blijkt dat aan verzoeker, toen hij op 14 april 2011 gehoord werd door verweerder, uitdrukkelijk gevraagd werd op welke wijze hij behandeld werd tijdens zijn verblijf in Bulgarije en of hij vreesde in Bulgarije behandeld te zullen worden op een wijze die als een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen beschouwd worden. In dit verband moet worden toegelicht dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een asielzoeker niet kan worden verweten dat hij de redenen waarom hij niet wenste overgebracht te worden naar het land dat ingevolge de toepassing van de bevoegdheidsregels die vervat zijn in de verordening 343/2003/EG verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek tijdens zijn gehoor niet meedeelde, indien de procedure niet specifiek voorziet in de mogelijkheid om hiervan melding te maken en het EHRM oordeelde dat het – tot op heden niet aangepaste – gehoor in de ‘Dublin-procedure’ in België deze mogelijkheid effectief niet voorziet (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de Raad reeds oordeelde dat een eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten “*die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen*”, hoe dan ook niet volstaat om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. In casu beperken de rapporten die verzoeker aanbracht zich evenwel niet tot het bekritisieren van opvangproblemen die territoriaal en in de tijd beperkt zijn, doch worden ruimere en meer ernstige tekortkomingen in de organisatie van de asielprocedure en het totale ontbreken van een opvangstructuur voor asielaanvragers die aan bepaalde kwaliteitsvereisten voldoet aangevoerd.

Wat verder de bemerking van verweerder betreft dat verzoeker de gegevens die uit de door hem aangebrachte stavingsstukken blijken niet heeft betrokken op zijn persoonlijke en concrete situatie moet worden geuid dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. In voorliggende zaak gaf verzoeker te kennen dat personen die een asielaanvraag indienen, gezien de gebreken die er momenteel bestaan inzake de organisatie van de asielprocedure, het ontbreken van een opvangstructuur en de langdurige detentie van asielzoekers in Bulgarije, een risico lopen op een incorrecte behandeling die van die aard is dat er kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vraag of de inlichtingen die verzoeker verstreekte een correct beeld geven van de realiteit moet worden gesteld dat verweerder door het negeren of niet weerleggen van bepaalde met stukken gestaafde bemerkingen van verzoeker niet aantoonde dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing zelf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en evenmin blijkt dat hij de gegevens die verzoeker aanbracht correct heeft beoordeeld. Doordat verweerder bepaalde inlichtingen bij zijn beslissing heeft betrokken en andere gegevens, zonder redelijke verantwoording, niet, moet ook gesteld worden dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangetoond.

Het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK